

שיעור חשוב מאת גורג'י טארוו – כולנו אחד – נובמבר 2021

הידע שהגורו טארוו העביר לי, הוא מן הכתבים העתיקים של הסנסקריט מלפני 25,000 שנה.

הדרך הרוחנית של חיפוש הידע מתבסס על התעלמות והתבוננות ואין שום צורך בידע קודם כדי להבין את זה.

ישנן שתי דרכים לידע:

1. דרך ניסיון עצמי

2. דרך ההגיון – הרציונאל – הכוונה היא, שהאינטלקטואל חייב להסכים עם זה.

להגיע להבנה הזו של האחדות, אין צורך לתרגל מדיטציה, אין צורך לערוך איזשהו טכס, אין צורך לעבוד איזשהו אל ואין צורך לתרגל יוגה.

עלינו רק להביט בדברים, האמת היא מולנו.

בניסיון ישיר – הידע הוא נקי ואינו כלול באמונות שלנו.

אנחנו לא רואים עם העיניים, אלא עם המינד, אז אנחנו מתחילים בניקוי כל

הדברים שאנו רואים עם העיניים, את הציפורים, את השמש וכן הלאה. זו

ההתעלמות.

[כבר ידוע לנו, שמה שאנחנו רואים, זה לא עם העיניים, אלא השתקפות של אור שנקלט לנו במוח ואפילו עובר תהליך של היפוך, העין קולטת את הדברים

הפוך והמוח הופך אותם חזרה למצב הראשוני]

הכי חשוב ברכישת הידע, זה הידע על עצמך וזה נקרא 'לימוד עצמי', הידע על האשליה, הידע על האחדות.

אפילו המחשבה שיש 'אני' היא אשליה, כי הכל 'אני' ולכן האדם לא נמצא. את הידע הזה לא ניתן למצוא בספרים, הוא מועבר רק על ידי מורה. אנחנו לא

משתמשים באינטלקטואל אלא בניסיון.

בורות מכל הסוגים, היא הסיבה העיקרית לשיעבוד ולסבל.

דרך הלימוד הזה נשיג:

הבנה עצמית

מימוש האחדות

הבנה שכל החוויות הן אשליה

סוף לסבל

חופש מוחלט

שחרור

אושר מוחלט....

אז בואו נתחיל עם החיקרה מי אנחנו? השיחה ביני לבין הגורו

שיעור ראשון

חפצים

גורו: איפה את עכשיו?

אני: בחדר יושבת על הכסא.

גורו: מה את רואה מולך?

אני: מיטה.
גורו: את מסתכלת על המיטה או המיטה מסתכלת עליך?
אני: אני מסתכלת על המיטה.

גורו: תמיד אני הוא הסובייקט שמתסכל על האובייקט, אני הוא זה שרואה את השינוי. דרך הניסיון הישיר שלי אני יכול להגיד שכל מה שאני יכול להסתכל עליו, לא יכול להיות אני.

ישנם שני חוקים:

1. אני הצופה – אם אני יכול לחוות את זה אז זה לא אני.
 2. אני היציב – לפני השינוי ואחריו. אם זה משתנה זה לא אני.
- התוצאה: אף אחד מהאובייקטים בעולם אינו אני. אני לא יכול להימצא בחפצים.

אז בואו נבדוק את כל האפשרויות לפי החוקים האלו:

הגוף

אני לא הגוף שלי – כי הוא משתנה לאורך כל השנים. הייתי בתוך הגוף גם כשהוא השתנה מגיל שנה, לגיל עשרים או חמישים.
הגוף השתנה, אך הצופה לא.
אז מכך אנחנו מסיקים שאנחנו לא הגוף שלנו, אלא אני בבעלות על הגוף המשתנה.

רגשות

הכאב – גם הכאב בא והולך ומשתנה, אבל אני תמיד שם, אז אני גם לא הכאב שלי.

אותו הדבר לגבי **התחושות, המחשבות...** אף תחושה שקוראת בגוף, זה לא אני.

רגשות: פחד, אהבה, אמונה....

כעס לדוגמה – אני חווה את הכעס, הוא משתנה וכך גם כל התכונות האחרות. אני אוהב, אני מקנא, אני כועס.... הם רגשות שבאים והולכים.

מחשבות – באות והולכות, אני חווה אותן ולא הן אותי. אני לא המחשבות. תשוקות – באות והולכות ולכן הן לא אני, כי הן משתנות.

זיכרון – צל של העבר, זה לא אני. האם הזיכרון משתנה?

כן. אנחנו שוכחים וזוכרים כל מיני דברים ולכן משתנה.

זיכרון זה התנסות. אם אני עד של הזיכרונות אז אני לא הזיכרון.

השם שלי הוא חלק מהזיכרון.

השם יכול להיעלם ולהשתנות, אבל אני אשאר אותו הדבר. שם שקיבלתי, מישהו החליט עבורי.

אותו הדבר לגבי הכתובת שלנו, היא משתנה והיא לא אנחנו.

אם הזיכרון נעלם אז אין שום זיכרונות אצלי.

אני לא אף אחד מהדברים האלו.

אני לא השם שלי, הכתובת שלי, הלאום שלי, המשפחה שלי – הילדים,

ההורים. הם כולם בזיכרון, הם לא אני.

אני גם לא מערכות היחסים שלי, כי הם רק ניסיון שבא והולך ואם הזיכרון

נעלים אז גם כל היחסים שלי יעלמו.
אני גם לא **המגדר** שלי.
האם אני גבר או אישה? מאיפה אני יודע? בגלל הגוף שלי.
ישנם שני סוגים של גופים: זכר ונקבה, אבל כבר ראיתי שהגוף הוא לא אני.
נגיד שיש לי תחושות של אישה, אבל גם זה לא אני, כי ראינו כבר שגם תחושות
משתנות. כך שאין לי מגדר.
אני כאן, אבל הדברים הם לא אני.
עכשיו אני יודעת מה אני לא.

מיכל **בחלום** – האם זו את?
אני: לא, כי זה חולף.
גורו: נכון מאוד, מה שמשתנה אינו יכול להיות את.

עכשיו השאלה שנשאלת היא: מי אני בלי כל הדברים האלו שבחנו?
האם אני **אנרגיה**?
גם אנרגיה יכולה להשתנות וניתן לצפות בה, אז אני גם לא אנרגיה.
מסקנות:

אין לי צורה
אין לי משקל
אין לי אנרגיה
אין לי קור
אין לי חום...
נובע מכך שאני לא פיזי. צריך לזכור את זה.

אם אין כלום, אז מי צופה בכל החוויות?
אני עדיין שם. אני צופה בהכל. אני החווה. אני העד. ולכן אני חסר צורה, ללא
חומר, כי הכל משתנה.
אני הוא זה החסר שינוי, חסר צורה.

גורו: האם נולדת כשהגוף נולד?
אני: לא, כי אני לא הגוף שלי.
גורו: תעודת זהות זה לגוף, לידה היא היווצרות של גוף התינוק(אוסף של
איברים, חומר, מזון..), אבל הגוף משתנה כל הזמן.
הזיכרון מתחיל כשהגוף נולד, אבל גם אני לא הזיכרון.
אז האם אפשר להגיד שנולדת?
אני: לא.
גורו: לידה זה שינוי, גם הזרע הופך לעץ. לידה היא תהליך של שינוי, אבל אני
ללא שינוי, אז הלידה שלי היא בלתי אפשרית. שום תעודה לא יכולה להגיד לי
מתי ה'**עד**' נולד. בנקודה זו כבר הבנו שאנחנו לא משתנים, כי אין שם מה
שישתנה.
אז גם לידה לא מסמלת שזה אתה, אבל אתה עדין שם.
תוצאה: אני הוא זה החסר לידה, לעולם לא נולדתי. רק גופים יכולים להיוולד.

אני הוא זה הטהור שאינו יכול להזדקן.
אם כבר הבנו שלידה לא התרחשה עבורכם, אז האם אתם יכולים למות?
מי שנולד מת, אבל מי שלא נולד לא יכול למות. לכן **ה'אני נצחי** – לעולם לא ימות.
אין לידה
אין הזדקנות
אין מוות – מוות הוא גם שינוי, צורה אחת לצורה אחרת.
תוצאה: אני חסר גיל וחסר מוות.

גורו: אם לא נולדת אז מי מתגלגל לחיים חדשים?
אני: לא אני, אלא זהו המשנה את צורתו.
מוקשה – זו ההבנה שאני **חופשי** מלידה וממוות ולכן אני **משוחרר** עכשיו.
התפישה של שחרור אומרת, שהאדם צריך להיות חופשי ממעגלי הלידה והמוות. האם זה אפשרי עבורי להיוולד מחדש? לא! אז אני כבר משוחרר מהמחזור הזה וכאן אני חווה את השחרור שלי.
מהו חופש? שאני לא מחויב לכלום. האם אפשר לחייב את העד לאכול, לישון, לנוח? מישהו יכול להכניס אותנו לכלא? מהבחינה הזו אני מגלה שאין עלי כל הגבלה בכלל.

תוצאה: אני הוא זה הללא גבולות או מגבלות. **חופש הוא הטבע שלי.**

חוויתי כאב, תסכול, סבל, שמחה, הנאה... אבל שום דבר מזה, זה לא אני.
אני הוא זה החסר תשוקות ולכן אין עלי דבר לעשות.
הטבע האמיתי שלי הוא שלוה.
הכל זה רעשים מחוצה לי, בהם אני יכול לצפות. אני המרכז של הסופה, אני המבורך.
אני משתמש בגוף, אבל הגוף הוא לא שלי. אנחנו לא שולטים במחשבות ולכן גם מחשבות רעות עולות.
גורו: לא ניתן לעצור כעס, כאב, כן ניתן לשלוט בהם, אבל עדין הם שם.
אם שום דבר לא בשליטה שלי, אז איך אני אוכל להגיד שזה אני.
אני מזיז את היד שלי, כמו שאני מזיז רכב. אני יכול להשתמש בה.
הבית שלי יכול להיעלם יום אחד, אז אם אין לי שליטה על זה, איך אני יכול להגיד שזה שלי.
לחשוב שהדברים הם שלי, זו האשליה.
אני קורא למושב במטוס, הכסא שלי, אבל אחרי שאני יורד מהטיסה, הכסא הזה כבר שייך למישהו אחר.
האם הגוף הוא שלי? הגוף שלי יכול לבגוד בי ולהפסיק לתפקד, אז אם אין לי שליטה עליו איך אני יכול להגיד שזה שלי?
אני המשתמש, אבל זה לא שלי, בדיוק כפי שאני משתמש בשירותים ציבוריים. יש לנו תחושה כאילו זה הגוף שלנו, כי הוא משרת מטרה.
אם אין לי שליטה על ההזדקנות של הגוף למשל, אז זה לא שלי.
מכך נובע שאנחנו גם לא **הנשימה** שלנו, כי הגוף הוא זה שנושם.
תנסה לעצור את הנשימה שלך לכמה שניות ותראה מאוד ברור שאתה עדין

שם.

אם נעבור את השאלון הזה עם כל אדם, לכולם יהיו את אותן התשובות, אז מה ההבדל בינינו?

המהות שלנו היא בדיוק אותו הדבר. אנחנו אחד – זה נקרא אהבה – ששניים נהיים לאחד. אין קרוב מזה. אהבה היא האלוהים.

אנחנו מדברים כאן על מודעות עצמית, להבין שאני חסר צורה, חסר נשימה, חסר אנרגיה. אני פשוט הקיום. אפשר למצוא אותי בשקט בשלווה. אני לא צריך לדעת כלום, אני הוא הקיום.

הידע זה הכלי להבין מי אתה.

אין צורך להאמין, מספיקה הידיעה.

האטמן = תודעה טהורה.

אם האמת שם, אז אתה תראה אותה, לא כמשהו שמשתנה.

אני לא הגוף וגם לא האנרגיה שבתוכו.

החוקים מאוד ברורים.

האשליה שאנחנו שונים התנפצה.

מים, אם הם בכוס, אם הם בים, אם הם בגל, הם תמיד H₂O.

האם המים בבקבוק שונים מהמים בכוס? צורות יכולות להיות שונות, אבל זה

לא אני, אני זה המהות.

הנפרדות, שאני אישה, אתה גבר וכו' היא חלום.

אף אחד מהדברים זה לא אני. אם אני לא גוף אחד אז אני גם לא כל הגופים.

שיעור שני

כל העולם הוא אשליה, האדם, המוח, הכל שקרים.

אנחנו לומדים על ידי ניסיון והגיון.

איך אנחנו מחליטים למה לקרוא אמת ולמה לקרוא שקר?

גם בחלום, גם בסרט, הכל נראה אמיתי, למרות הניסיון.

פאטה מורגנה – במדבר האופק נראה מים וכשמתקרבים רואים שטעינו. בניסיון

שלי ראיתי את זה, אבל זו היתה אשליה.

הניסיון לא נשאר אותו הדבר, המים התחלפו לחול.

שינוי – אם משהו משתנה כל הזמן אז זו אשליה.

יש גלים באוקיינוס. האם אני יכול לקחת את הגל איתי? לא, רק את המים אני

יכול. מה שמשתנה כאן זה הגלים ולכן הם לא יכולים להיות קיימים. המים הם

האמת של הגלים, כי למים אין צורה. הגל רק נראה גל לרגע קצר.

חימר, ניתן לעשות ממנו כד, פסל או כל כלי אחר, אבל החימר לא משתנה רק

הצורה והתוכן. מה שמשתנה נקרא שקר, כי זו לא המהות ורק המהות/התמצית

קיימת.

העין שלי רואה את האור המשתקף מן החפץ, לעולם לא נוכל לראות את החפץ

אלא רק את ההשתקפות שלו.

האור האדום הנפלט מן העגבניה, ישתקף אותו הדבר, אם התאורה תשתנה

לכחול? לא! ההשתקפות של העגבניה תהייה שחורה. אז מהו באמת הצבע של

העגבניה? האם אני יכול לסמוך על הצבע? במיוחד שאני יודע שהעיניים משקרות לי?
לכן כשאנחנו קונים בגדים, אנחנו רוצים שהחדר יהיה מואר באור בהיר כדי שנראה את הצבע.
אין באמת צבע או צורה בעולם.
העין מטעה, הכל קורה לנו במוח.
צבעים זה תדרים.
קול זה תדרים – גם הקול קורה לנו במוח. כלבים יכולים לשמוע צלילים שבני אדם אינם מסוגלים.
הכל משתנה, הכל תלוי בחושים, באיזו חיה אתה, והשינוי הזה אינו האמת. גם ההיגיון אומר שזה הכל אשליה.
כך שכל הניסיון שלנו בחיים הוא אשליה.
המיינד מייצר את העולם. ישנם שם חושים והם מייצרים משהו.
אם נכניס את היד שלנו למים רותחים ולאחר מכן למים פושרים, נחוש תחושה של קור. אם נכניס את היד שלנו למים קרים ולאחר מכן למים פושרים, נחוש תחושה של חום. החושים שלי לא באמת מדווחים לי מה יש שם.
אם משהו נשאר לזמן מה, אז אנחנו אומרים שזו אמת, אבל דברים קורים כל כך מהר שאנחנו לא מספיקים לראות.
העגבנייה היא רק במוח, גם הטעם שלה רק במוח, גם טעמים משתנים. בדיוק כמו במשחק מחשב: כל החושים שלנו משתנים כל הזמן, אז גם בזמן קליטה הכל משתנה. הדבר היחיד האמיתי זה אתה, לא הגוף, לא העולם, לא האובייקט.
הרי אתה צופה בדברים אפילו אם הם משתנים.
אני זו האמת היחידה, כל השאר שקר.
איך אתה רואה שמש בחלום, אם היא לא שם? הכל שקר.
כל מה שמשתנה הוא שקר
כל מה שלא משתנה הוא אמת ואני הוא הדבר היחיד שלא משתנה. האני הזה זה רק אלוהים/קיום/אחדות שמתבונן.
בן אדם זה רק בזיכרון, זה קורה רק במוח.
הצופה - זו האמת היחידה.
אם נמשיך להתעלם מן האמת נמשיך לסבול כי נחשוב שאנחנו הגוף שלנו, שיש אני ויש העולם, שאנחנו נפרדים.
כל החיים שלנו הם שקריים.
העגבנייה שיש לי עכשיו בזיכרון אני לא יכול לאכול אותה ולכן זה לא אמת. העבר שלי – העשרים שנים האחרונות שלי, הם רק בזכרון שלי. אם לא אז איפה הם? אז הם לא אמת. אני לא יכול להגיד שזה היה קיים ולכן זה אמת, כי זה כבר ישתנה ולכן לא קיים וגם הזכרון הוא דבר שמשתנה.
בשביל להתנסות שהכל שקר, אין צורך ללכת להימליה כדי להבין את זה, אפשר פשוט על ידי לוגיקה.
מתכנתים אותנו על ידי הטלויזיה ואומרים לנו לסבול. משדרים לנו כל הזמן דברים שלילים שגורמים לנו לסבל.
עלינו לקחת את החיים כמו משחק, אם נקח אותם ברצינות אז נחוה סבל.
סבל – הוא חלק מהמשחק, הוא כתוב בתסריט, אבל זה לא 'אני' זו שסובלת.

זה רק נראה שאני סובלת אבל זה חלק ממשחק, כמו בחלום.
זה אשר הוא ער מהחלום אינו סובל כי הוא מבין.

אנחנו פה בשביל לחוות, לא בשביל להרוג וכו'. אנחנו לא צריכים כסף.
אם אני הוא זה שחולם אז אני הוא זה שיכול גם לשנות את החלום.
אני המתנסה – כל השאר אשליה.
דה קארט – הגיע למסקנה 'אני חושב משמע אני קיים', הוא גם התעסק עם מה
אמת ומה לא, רק שהוא נתקע במחשבה ולא הלך צעד רחוק יותר, גם
המחשבה היא משתנה.

האשליה הזו היא הגוף. אני האלוהים וכל מה שמשתקף זה הגוף שלו.

לפי שפינוזה כל מה שמשתקף הם האופנים של אלוהים. אלוהים הוא סיבת
הסיבות.

שיעור שלישי

האחדות, אי דואליות

יש רק קיום אחד והוא מתבטא לעצמו בהרבה צורות ואלו האשליות. צורות =
אשליות.
ההוכחה:

גורו: איפה את נמצאת?

אני: יושבת בחדר

גורו: מה את רואה מולך?

אני: מחברת

גורו: מה המרחק בינך לבין המחברת?

אני: 20 ס"מ

גורו: האם זה נכון?

אני: לא, זה המרחק בין הגוף שלי למחברת.

גורו: אין מחברת, יש התנסות, מה שהחושים שלי אומרים.

כבר הוכחנו שזו אשליה. מה נמצא שם אנחנו לא יודעים, משהו משתנה.

אפשר למדוד מרחקים בין חלון לכסא ולגוף, אבל ביני לבין ההופעה שמוקרנת

מולי, אין אפשרות מדידה, כי אני לא אובייקט וגם הניסוי הוא לא אובייקט. מה

שאחד לא ניתן למדידה. מה שמופיע מופיע על ה"מסך" של התודעה שלנו. אין

הבדל בין המתנסה והניסיון. הניסיון כל הזמן שם. הם תמיד ביחד. אין הפרדה

לא בחלל ולא בזמן. הם שני פנים של אותו הדבר. כמו מטבע.

כאשר אתה מתרכז לגמרי בעולם, אתה לא מרוכז בעצמך ולהיפך, כשאתה

מרוכז בעצמך העולם נשכח. כמו במטבע, כשאני רואה צד אחד שלו אני לא

רואה את הצד השני.

אנחנו מרגישים שאנחנו רואים שני דברים, רק בגלל הפעילות הרגשית שלנו,

רק בגלל הדרך שבה אנחנו חושבים עליהם, אבל המטבע הוא אחד.

גורו: את יכולה להגיד לי מה המרחק של הגל מהמים?
אני: לא גורו, הם אחד.
גורו: נכון. זה נכון גם לגבי זכרון, רגשות, מחשבות וכו'. ה'אני' זה כמו המים בים,
ה'אני' לא משתנה, ה'אני' המהות וכל השאר הן רק צורות של המים.

גורו: אז מה כן קיים?
קיום, יוניברס, אלוהים

בכתבים העתיקים אנחנו קוראים לזה קיום.
יש ניסיון של עצמי – זו האמת היחידה.
המתנסה זו האמת והניסיון זו האשליה.
הנוסחה היא: קיום = ניסיון + המתנסה
מכאן שגם הקיום זו אשליה
כך שכל הקיום זה רק המתנסה המופיע בכל מיני צורות. כל הקיום זה אתה,
אתה הוא האלוהים ואתה הוא זה שמופיע בגוף של היוניברס בכל מיני צורות.
ואם כל אחד מאיתנו מגיע לאותה התשובה, אז כולנו הם האחד הזה.

זה הידע של האחדות.

ואוסיף לסיכום שנובע מכך שאין לנו צורך בשום מנהיג ובשום ממשלה, רק אם
נגדל על הידע הנכון אז נדע איך להתנהג וליהנות מחיים ללא סבל.